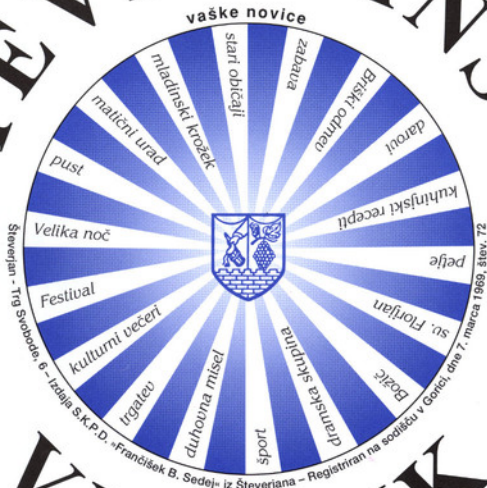

ŠTEVERJANSKI

VESTNIK

OPREMLI: ČLANI DRUŠTVA
UREDIL: MARIJAN DRUFOVKA (glavni urednik), IVAN VOGRIC,
ANDREJKA HLEDÉ, VALENTINA HUMAR, HADRIJANA CORSI,
SILVANA VOGRIC, MARTINA HLEDÉ, ALJOŠA DOPBIL
EDI HLEDÉ (odgovorni urednik) - Lasten tisk

Spedizione in Abb. Postale Art. 2 comma 20/c,
legge 662/1996 - Filiale di Gorizia

Ottobre-Dicembre 1999 - Nr. 4

Števerjan, Okt.-Dec. 99 Leto XXXI

Štev. 4

Mons. Dino De Antoni
Archiepiscopo di Gorizia

Spoštovani gospod Herman.

Čeprav sem šele malo časa v Gorici, vendar sem kaj kmalu z veseljem odkril, kako je slovenskemu delu našega škofijskega občestva pri srcu lepo zborovsko petje tako na bogoslužni kakor na prosvetni ravni. Za vsakim zborom pa je jasno čutiti prisotnost organista oz. pevovodje, v katerem se s strokovnim znanjem, s kulturo in z izkušnjo razodeva predvsem srce. Med te temi organisti in pevovodji, gospod Herman, zasedate posebno mesto, saj se le malokdo lahko pohvali s petdesetletnim neprekinjenim služenjem Bogu in bratom s čudovitim glasbenim talentom tako v domači župnijski cerkvi kakor drugje.

Sam čutim prijetno dolžnost, da Vam ob tem jubileju v imenu Goriške Cerkve in v svojem imenu priskrbo čestitam in se Vam zahvalim za Vaše enkratno krščansko kulturno pričevanje, zlasti za zgledno petdesetletno zvestobo in vztrajnost.

Če se s spominom ozirate na prehojeno pot, boste verjetno odkrili ob sončnih dogodkih tudi manj vesele trenutke, ko vas je morda obhajala skušnjava, da bi odnehali. A globoka vera, ki je v Vas, in ljubezen do petja je bila močnejša od vseh pomislekov.

Želel bi, da bi Vam, pa ne le danes, zlasti nekdani in sedanji števerjanski pevci, a tudi vsa števerjanska skupnost izkazali hvaležnost za lepe trenutke, ki ste jim znali nuditi. Upam tudi, da bo pevski zbor, ki se tako ali drugače naslanja na župnijo, znal združevati prosvetno in bogoslužno petje ter pel novo pesem, ne le z jezikom in grlom, marveč z življenjem.

Vam, Vaši družini, župnijskemu pevskeemu zboru, pa tudi vsnemu števerjanskemu občestvu pošiljam priskrbo pozdrav v Gospodu in nadpastirski blagoslov

Gorica, 28. novembra 1999

+ Dino De Antoni
+ Dino De Antoni, nadškof

Spoštovani gospod
Hermenegild Srebrnič
ŠTEVERJAN

PRVA ADVENTNA NEDELJA LETA 1949

V nedeljo, 28. novembra letos je izteklo točno pol stoletja, od kar se gospod Herman Srebrnič udeležuje kot organist in pevovodja pri bogoslužju v Števerjanu, v zadnjih letih pa še v Gorici, Pod Sabotinom in na Plešivem. Po rodu iz Medane je v letih pred vojno hodil na privatne lekcije za harmonij k skladatelju Emilu Komelju; istočasno je že pri osemnajstem letu starosti orgljal pri jutranjih mašah v Medani in tu tudi ustanovil deklški zbor. "Ko sem bil otrok je orgljal v domači cerkvi g. Ferdinand Simčič, ki je vabil nas mlade k igranju instrumentov in tako tudi vzljubil v nas pevski navdih in veselje do cerkvenega petja." Znanje igranja klavirja mu je še dodatno utrdil prof. Kozmaro in tako počasi se je sam spraksiral pri igranju orgel. Prvi moški zbor je ustanovil na Kefaloniji v Grčiji, kjer je bil italijanski vojak, po razpadu Italije pa se je pridružil grškim partizanom.

Po vojni se je leta 1947 preselil z družino v Gorico in tu ustanovil mešani pevski zbor, pri katerem so sodelovali tudi nekateri Števerjanci. Prijateljstvo in glasbena navdušenost sta pripomogli, da se je leta 1949 začel ukvarjati z vodstvom števerjanskega cerkvenega pevskega zbora. To se je pripetilo prav skoraj 50 let od tega, in sicer ob priložnosti prve adventne nedelje. "Ne pomnim ali je bila zadnja nedelja novembra ali prva v decembru. Spomnim pa se, da je poslal tedanji števerjanski župnik Ciril Sedej učiteljico Ado Gabrovec naj me v njegovem imenu povabi k orgljanju." Odlikovali sta ga potrpežljivost in vztrajnost, predvsem pa globoko krščansko prepričanje. Vsi Števerjanci so mu hvaležni za njegovo nesebično požrtvovalnost. Njegova velika zasluga je, da je v vasi zbiral mladino in jo navduševal za cerkveno petje. Mlajšim rodovom je posredoval nič drugega kakor besede in nauke, ki so mu bili dani kot otroku. Zbor se je tako v nekaj letih pomladil in številčno okrepil. Poleg cerkvenega je mladi zborovodja začel gojiti tudi narodno petje. Zbor je kvalitetno napredoval in kmalu se je uresničila želja, da so števerjanski pevci, pod vodstvom svojega neutrudnega pevovodje, ponesli slovensko pesem na Tržaško, Koroško in Slovensko Benečijo. Že leta 1952 je zbor nastopil s prvim samostojnim koncertom v Borovcih in tudi v naslednjih letih se je skoro vsaka zborovska sezona zaključila s koncertom nabožnih in narodnih pesmi. Lahko bi rekli, da je postala že prava navada in tradicija, saj se še danes redno ponavlja kot tudi vsak mašni obred v župnijski cerkvi Sv. Florjana še vedno spremlja neutrudljivo igranje orgel in tenor Hermana Srebrniča.

Števerjanci se mu za njegovo dolgoletno skrb, trud in udejstvovanje na glasbenem in pevske področju v domači cerkvi in prosvetnem društvu iz srca zahvaljujejo. Ob tej priložnosti mu je domači župnik podelil priznanje za orglarsko pomoč pri bogoslužju, medtem ko mu je cerkveni zbor zapel Mnogaja ljeta.

GORIŠKI NADŠKOF V CENTRU "Lojze Bratuž"

Tudi slovenska goriška skupnost se je želela srečati z novim nadškofom Dinom De Antonijem in je zato v četrtek, 21. oktobra priredila večer v Kulturnem centru "Lojze Bratuž". Škofov prihod je najprej pozdravil števerjanski mešani pevski zbor "F.B. Sedej" pod vodstvom prof. Bogdana Kralja. Zapel je Venturinijevo Znamenje, na besedilo Simona Gregorčiča in ljudsko "Njen čuca jti gna", v Merjurjevi priredbi. Sledila je še skladba v izvedbi pianistke Sare Rustja.

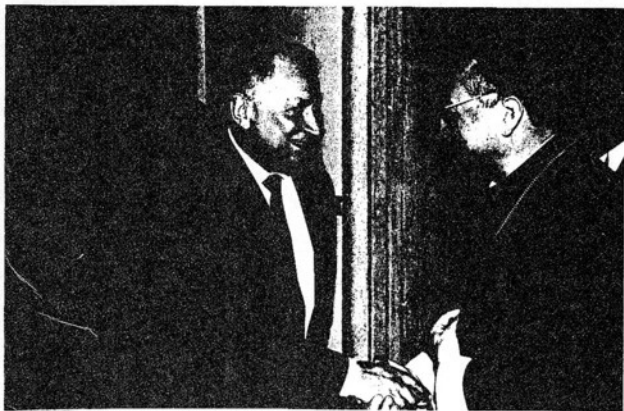
Gosta, ki ga je spremljal vikar g. Oskar Simčič, sta nato pozdravila predsednica Kulturnega centra prof. Franka Žgavec in predsednik ZSKP dr. Damjan Paulin, ki je predstavil vse organizacije in pobude, ki jih imata ZSKP in KC "Lojze Bratuž". Začel je pri glasbenem področju in preko gledališča, razstav, športnega združenja Olympia, skavtov, vseh društev po vaseh, do slovenskega tiska orisal manjšinsko delovanje na Goriškem.

Za njim je spregovorila predsednica Zveze Cerkvenih Pevskih Zborov prof. Lojzka Bratuž, ki je prikazala zgodovinsko - kulturno podobo Goriške in važnost slovenskega prebivalstva na tem področju. Poudarila je tudi važnost predvsem številnih duhovnikov in nekaterih škofov, ki so si prizadevali za ohranitev slovenskega jezika v naših krajih, posebno še v težkem vojnem in povojnem času, ko se je naš jezik moral umakniti celo iz cerkva.

Sledil je škofov govor, ki se je pričel v slovenščini: "Prav vse lepo pozdravljam, hvala, da ste me povabili medse. Ker mi je pri srcu, da bi vedno bolj поблиže spoznal slovenski del škofijskega občestva v vseh raznolikih sestavinah, sem pozorno prisluhnil prikazom vaše dejavnosti." Poudaril je še pomembnost povezanosti in sodelovanja med Slovenci in Italijani, saj mora biti kulturno središče "kraj soočanja in plodnjega srečanja različnih skupnosti."

Prireditelji so novemu goriškemu nadškofu podarili sliko goriškega umetnika g. Roberta Faganela. Večer se je zaključil z družabnostjo, na kateri je nadškof pokazal vso svojo naklonjenost do Slovencev, saj se je še zadržal z organizatorji in udeleženci večera.

MARTINA VALENTINČIČ

ŠTEVERJANSKI ŽUPAN HADRIJAN CORSI Z GORIŠKIM NADŠKOFOM
DINOM DE ANTONIEM

BOŽIČ 1943

MORDA ZA SVETEGA MARTINA,
KO BODO SODI POLNI VINA,
TVOJ GOSPODAR TI DA SLOVO.

IN BREZ POMOČI IN UTEHE
TI S KRAVO, DECO IN ŽENO
ISKAT SI POJDEŠ TUJE STREHE.

Tako je zapisal Alojz Gradnik v pesmi Briškemu kolonu.

In tako se je zgodilo nam 11. novembra 1942. "Tujo streho" smo našli na bližnjem naselku Hum v župniji Kojsko, na lepo urejeni kmetiji, ki pa ni bila naša last, bili smo pač koloni. Humarji so bili dobri ljudje. Z mladimi smo se hitro spoprijateljili. V Podsabotin sem vsako nedeljo zjutraj pešala kar čez Kucelj, kjer so me čakali moji mladi pevci in pevke cerkvenega zbora. Večkrat so me k maši v Podsabotin spremljali mladi s Huma in se tako spoprijateljili z mladimi Podsabotinci. Tega prijetnega mladinskega vzdušja je bilo konec, ko je 21. septembra 1943 nemško letalo odvrгло bombo na podsabotinsko cerkev in jo porušilo; istočasno je letalo odvrгло bombo na Formentinijevo palačo v Števerjanu (seda; Sečev dom) in jo delno porušilo; močan zračni pritisk je poškodoval kor in orgle v števerjanski cerkvi.

Že od avgusta dalje sem orglala pri mašah v župnijski cerkvi v Kojskem. Ob nedeljah popoldne sem poučevala petje v otroškem zboru v Števerjanu.

Naj povem, da je vsako noč krožilo nad briškim ozemljem izvidniško letalo, ki smo mu pravili PIPO, zaukazana je bila popolna zatemnitev oken in vrat.

V drugi polovici novembra 1943 so tovariši aretirali in odpeljali v noč mladega, 26. letnega kojščanskega župnika, g. Franca Felca. Dva tovariša sta ga peljala čez Vrhovlje proti Plavam; ko so prispeli do Prlesja je starejši tovariš zavpil: "Izginil!" In g. Felc je proti jutru ves premražen primahal v Gorico. V Kojsko se ni več vrnil, kajti še isto noč so mu izpraznili stanovanje in tudi klet. Tedaj sem bila res "brezposelna". Srečna sem zahajala k maši v Števerjan, med svoje ljudi.

Zorne maše v adventu so bile že ob 6. uri zjutraj. Na Humu ob glavni cesti, ki veže Brda z mestom Gorico, je bila lepa domačija pri Šuštarjevih. Stara mama Marjuta je bila Benečijka. Ker v Kojskem ni bilo duhovnikov, sva z Marjuto vsako jutro hodili k zornicam v Števerjan. Nuna Marjuta, kot smo jo klicali po domače, je bila drobna nežna ženica, prijazna in ljubeznivega značaja. Ob 5.30 me je že čakala ob robu ceste. Tiho me je povabila, naj z njo molim Rožar. Ona je molila v beneškem narečju, jaz sem ji odgovarjala po slovensko. Še danes mi je žal, da si nisem zapomnila in se naučila moliti rožni verce v njeni narečni govorici. Na Dednem, ob prvi hiši, je Marijina kapelica. Vsako jutro je ta drobna ženica vzdihnila k Mariji: "O, Mat' boža' obvarvaj nas hujega!"

Kakih 30 metrov dalje od kapelice, na ovinku, je tekla meja med Števerjanom in Humom. Bilo je mrzlo decembrsko jutro. Pa reče nuna Marjuta: "Hodi prav ob robu ceste, ker se mi zdi, da je tam na sredi, cesta bolj temna!" Ubogala sem. Nadaljevali sva pot do števerjanske cerkve. Bogoslužje se je odvijalo v temni cerkvi, le na oltarju so gorele sveče. Po maši, okrog sedme ure, je bilo zunaj že svetlo. Po stari poti "pri žegnu" sva se z nuno Marjuto vračali preko Sovence domov proti Humu. A ko sva dospeli do Dednega, je na tistem mestu, kjer je bilo zjutraj videti temno liso, zazijala pred nami izpodkropana cesta. Uro prej se je Kovačeva mama iz Kojskega privozila z vozom in zavozila na mino, ki je ubila njo in žival.

Naglo so se bližali božični prazniki. Zaradi zatemnitve in nenehne nevarnosti iz zraka, ne vem točno ali so bile v cerkvah po Brdih tisto leto 1943 polnočne maše ali ne. Vem samo to, da je bila polnočnica v župnijski cerkvi v Kojskem, čeprav je bila župnija prazna, brez duhovnika. Naj še omenim, da Brda niso imela strateških položajev ali vojaških objektov, niti železnice. Zato so bila Brda smatrana kot "svobodno ozemlje". Le od časa do časa so bile čistke (rastrellamento) in takrat so tuje vojaške edinice opustošile vaši in pustile za seboj veliko naših mladih fantov pokončenih v cvetu življenja.

POLNOČNICA 1943

Bilo je okrog desete ure zvečer, ko sta dve moji pevki prišli v hišo z novico, da bo v Kojskem polnočna maša. Nisem novici nasledla kajti "noč ima svojo moč". Ob enajsti uri pridejo štiri dekleta iz Kojskega in z njimi vojaško oblečen duhovnik-oporečnik doma iz neke beneške vasi. Nabralo se je še nekaj mladih s Huma in odšli smo cela skupina v Kojsko. Cerkev je bila odprta a v temi. Stari mežnar Rafelč je prižgal nekaj sveč na glavnem oltarju in opolnoči se je pričela maša. Pevci in pevke smo bili pod korom. Peli smo v temi in na pamet lepe božične pesmi. Duhovnik je maševal v latinščini, evangelij je prebral v slovenščini. Nekaj božičnih misli je podal v beneškem narečju. Tako lepa, tako skrivnostna je bila ta sveta noč v temni kojsčanski cerkvi, tako blizu oni sveti božični noči na betlehemske poljanah pred tolikimi leti.

Zunaj je mrzla decemberska noč. Na nebu se svetilkajo milijoni zvezd; na nebesnem svodu pa kroži izvidniško vojaško letalo in nemo gleda pod seboj lepo število slovenskih naselij, ki mirno preživljajo žar svete noči v zatemnjenih domovih.

ADA GABROVEC

ZAHVALNA NEDELJA

V nedeljo, 14. novembra, po prazniku sv. Martina, so v jutro zapeli števerjanski zvonovi in nam oznanili praznični dan - zahvalno nedeljo.

Zvabili so nas k sv. maši, ki sta jo darovala naš g. župnik Anton Lazar in ugledni gost g. Franci Petrič, odgovorni urednik tednika Družina. Slednji nas je med pridigo nagovoril, naj bomo Bogu hvaležni za bogato skupnost, ki jo imamo v vasi in za vse to kar nas veže na soljudi in na domači kraj. O tem in še o kratki zgodovini vasi, o geografski legi, o gospodarski in kulturni dejavnosti ter o ljudeh in osebnostih Števerjana je g. Petrič pisal v Družini št. 47 (28. nov.). Članek, ki obsega dve osrednji strani časopisa, nosi naslov V deželi trte, vina in veselih ljudi - Zahvalna nedelja v župniji Števerjan v Goriških Brdih.

Po končani maši je bil na Placu običajni blagoslov kmečkih strojev, nato se je družabnost preselila, zaradi slabega vremena, v Sedejev dom, kjer smo lahko pokusili vino in razne dobrote domačih vinogradnikov in žena. Praznično priložnost so izkoristili tudi otroci OŠ "A. Gradnik", ki so skupaj z učiteljicami in starši pripravili lepa, zelo lepa ročna dela iz lesa in suhih poljskih rož, ter so jih ponujali in z izkupičkom si kupili potrebne šolske potrebščine. Ljudje so izdelke radi kupili in jim predvsem čestitali.

Popoldan, po čiščenju Najsvetejšega, se je v Sedejevem domu odvijalo tradicionalno praznovanje. Na sporedu je bil nastop gospe Mire Vujičić, ki je uprizorila dve komični monodrami. Z njeno profesionalnostjo nam je doprinesla obilo smeha. Program se je nadaljeval z nagrajevanjem športnega tedna, ki ga organizira Mladinski krožek. Nagrade je podeljeval predsednik krožka Aljoša Dorni. Večer se je zaključil z razgibano tombolo in z družabnostjo ob toplem času in še marsičem.

Ob koncu pa smo lahko hvaležni Bogu za vse dobro, ki smo ga prejeli v iztekajočem se letu.

NEVENKA CORSI

21. NOVEMBER: SNEG, KONCERT IN... ENKRATNO PRAZNOVANJE!

V nedeljo zjutraj smo se Števerjanci prebudili začuden; snežilo je kar s silo, popoldne pa nas je pevec čakala vsakoletna revija Cecilijanka. Pokrajino v beli barvi smo kar občudovali, saj v Števerjanu redkokdaj sneži. Vseeno pa smo se zbal, ali bo naš tržaški dirigent prof. Bogdan Kralj uspel priti v Gorico, če so ceste poledenele.

Pevci mešanega pevskega zbora "F.B. Sedej" smo se previdno odpravili na revijo v Gorico, nakar so nam organizatorji povedali, da sta odpovedala dva zbora, ki nista mogla prispeti v Center zaradi sneženja. Kmalu zatem je prišel naš dirigent in smo začeli takoj z vajami. Nepričakovano so nas poklicali, da je že predzadnji zbor na odru, mi pa smo bili na programu zadnji. Marsikateri pevec ni bil še preoblečen, zato smo morali pohiteti. Nekoliko v sili in nezbrani smo stopili na oder. Zapeli smo tri pesmi, od katerih dve nista bili nikoli izvedeni na Cecilijanki. Program smo začeli z zahtevnejšim *Kyrie*, to je prvi del maše, ki jo je uglasbil Vasiliauskaite. Sledila je ungleška *All my trials*; na klavir je spremljala Martina Hlede. Zbor je sklenil svoj nastop z Gruberjevo *Sonce že zahaja*. Po dolgem aplavzu je zbor zapel še Tšaikovskijev *Otče naš*.

Po koncertu smo se pevci, na povabilo Hadrijana in Jolande Corsi zbrali na njihovem domu. V ponedeljek, 22. novembra, sta namreč praznovala 30. obletnico skupnega življenja. Večerja se je odvijala v spodnjih prostorih gostilne Koršič.

Otroci, predvsem pa odrasli smo se zunaj navdušeni kepali s snegom, na praznovanju pa seveda ni manjkalo dobre volje. Pevci čestitamo Hadrijanu in Jolandi, pri tem pa jima kličemo: "Še na mnoga leta!" Voščilom se pridružuje tudi uredništvo Števerjanskega vestnika.

8. decembra, na praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije, se je v dvorani Kulturnega centra "Ljube Bratuž" odvijala Mala Cecilijanka, na kateri je sodeloval tudi naš mali zborček. Otročičke je pripravila Valentina Humar, s pomočjo klavirske spremljave Barbare Peršič.

ELJANA HUMAR

STARA MAMA PRIPOVEDUJE... ZA DOBRO VOLJO

Pri Bregarjevih se je družina močno skrčila: Anica, Silva in Rožica so se poročile, oče Tono-gospodar je umrl. Na mali kmetiji sta ostala samo še mati Marica in 30-letni sin Jožko. Nekega dne zazvoni telefon. Klicala je Marico njena sestra Helena, ki je živela v Liguriji. Povabila je sestro naj pride za nekaj časa k njej na oddih. Marica je rada sprejela sestrino povabilo. Preden je odšla na potovanje, je poskrbela vse potrebno, da bi 30-letni Jožko ne stradal. Starejši sosed je še priporočila naj malo popazi na dom, pa naj bo tako dobra, da bo dvakrat dnevno pomolzla kravo. Pomirjena in vesela je Marica šla na pot. Doma sta ostala Jožko in krava. Jožko vesel, da bo za teden dni sam, brez sitne mame. Vse drugače se je počutila krava. Gospodinja ji je dnevno prinesla kak priboljšek: peščico soli, skorjo kruha, skorjo polente; vse to je sedaj kravi manjkalo, zato je večkrat polglasno zamukala. To je bilo Jožku odveč. Zavril številke na telefonu in klic v Ligurijo. Odgovori mu teta Helena, Jožko pa v eni sapi zdrdra: "Povej, mami, da sosedu ne bo več molzla krave!" V slušalki molk. Jožko pa: "An reci mami, da ko ho šla še na počitnice, naj pelje s seboj tudi kravo!" KLIK!!!

ADA GABROVEC

DOMAČINKA MED NAJBOLJŠIMI

Kot smo že poročali v prejšnji številki Števerjanskega vestnika, je domačinka Irena Bednarich uspešno opravila izpit na rimski univerzi, poleg tega pa je, iz rok predsednika republike Ciampija, prejela še prestižno nagrado! Z njo se je pogovarjala Eliana Humar...

19-letna domačinka Irena Bednarich je ena od dijakov in dijakinj, ki je letošnji poskusni zrelostni izpit (nekdanja matura) opravila z odličnim rezultatom 100/100. Predsednik republike Carlo Azeglio Ciampi jo je v torek, 26. oktobra letos imenoval za Praporščakinjo dela (Alfiere del lavoro), skupaj z drugimi 24 dijaki iz cele Italije.

- Irena, kaj nam lahko poveš o prejeti nagradi?

"Naslov Praporščak dela si ni lahko priboriti. Treba je imeti zelo visoke uvrstitvene pogoje, kot sta npr. odlično opravljena matura in zrelostni izpit. Poleg tega se je moral izbrani dijak ukvarjati z izvenšolskimi dejavnostmi; jaz sem se npr. ukvarjala s klavirjem, in sicer sem že opravila izpit iz glasbene teorije, 5. razreda klavirja, harmonije in glasbene zgodovine na konservatoriju Tartini v Trstu. Poleg tega sem se učila še angleščino na British institutu in francoščino. Ravnatelj je poslal našete pogoje na ta natečaj; o prejeti nagradi sem zvedela v Munchnu, ko sem študirala nemščino na Goethe institutu istotam. Nagrado Praporščak dela je vsem nam nagrajencem podelil predsednik republike Ciampi na Kvirinalu, nato smo obiskali še Parlament in Vlado. Sledila je avdienta pri papežu."

-V prejšnji številki Števerjanskega vestnika smo lahko prebrali, da si uspešno opravila izpit na univerzi A. Lamaro - E. Pozzani v Rimu...

"Res... Ta izpit je bil zame preizkušnja, kaj veljam. Prvi del vstopnih izpitov je sestel iz interdisciplinarnega testa, ki je predvideval zelo obširno znanje. Eno od vprašanj je bilo npr. na kateri Veliki Nagradi si je Michael Schumacher poškodoval nogo (Silverston). Poleg tega sem morala sestaviti še dva spisa. V prvem, krajšem, je bilo treba napisati definicijo svobode in odgovornosti ter poglobiti vzajemnost teh dveh pojmov na področju ali morale ali politike ali znanstvene raziskave. V drugem pa sem morala predstaviti vzroke in težave vzajemnega razvoja mediteranskega območja. V tem spisu sem obravnavala brezposelnost in problem izseljenstva; poleg tega pa sem morala navesti še specifične podatke, ki so se nanašali na ta naslov. Svoj izdelek sem oddala v roku štirih ur."

Sledilo je individualno spraševanje, ki je bilo interdisciplinarnega značaja, kot npr. kritika Kusturicevega filma, P2 ipd."

-Koliko dijakov je izdelalo ta izpit?

"Na 79 študentov je prvi del izpita izdelalo 30, med katerimi tudi jaz."

V drugem delu izpita so profesorji opazovali složnost dijakovega življenja v Rimu in kakšen je njegov značaj. Najprej smo pisali psihološke teste, in sicer štiri ure; sestavljeni so bili iz logičnih preverjanj, poleg tega pa opazujejo način, kako reagiramo na kritična mnenja prijateljev idr. oseb.

Sledilo je spraševanje s profesorjem filozofije morale. Njegov cilj je bil spraviti dijake v zadrego in opazovati, kako si znajo pomagati v težavah. Ta drugi del izpita je izdelalo 14 študentov."

-Kaj nam pa lahko poveš o tvojem novem bivališču v Rimu?

"Poleg univerze, ki jo obiskuje 80 študentov, moramo slediti še obveznim tečajem v rezidenci, ki so: en tuj jezik, informatika, ekonomija, pravo in specifična tematika, ki jo vsako leto izbere direktor ali drugi člani. Lani so npr. študentje sledili predavanjem, ki so obravnavali odnose med Evropo in arabskimi državami. Ob koncu seminarja so šli vsi študentje v Maroko, kjer so se srečali z italijanskim ambasadorjem in konzuli."

V rezidenci imamo na razpolago tudi športna igrišča, kot npr. teniško. Študente, ki živimo v omenjeni rezidenci, finansirajo vsako leto i "cavalieri del lavoro". Vsak študent stane 25 milijonov lir.

Akademsko leto otvorijo navadno znane osebnosti; lani je to naredil Prodi."

-Ali si na vstopnih izpitih spoznala nove prijatelje? Kako so te sprejeli?

"Prvič sem v Rim dospela zvečer pred vstopnim izpitom in opazila sem, da ima že velika večina študentov svoje prijatelje. Predstavila sem se jim kot Slovenka, kar je vzbudilo veliko zanimanja. Spraševali so me npr. v katerem jeziku sanjam ali se jezim itd., saj je bil zanje pojem dvojezičnosti nerazumljiv. Vsekakor so študentje zelo odprti do sprejemanja različnosti, kar med drugim tudi zelo cenijo."

-Ali misliš, da boš od te izkušnje veliko odnesla?

"Če greš od doma pri 19. letih, zrasteš bolj samostojno. Čeprav zahteva življenje v velikem mestu žrtvovanje mnogih stvari, človeka nedvomno bogati zaradi pretoka raznolikih pogledov na življenje."

-Si mogoče opravila vstopni izpit še na kaki drugi univerzi?

"Ja, uspešno sem ga opravila iz nemščine na univerzi za prevajalce in tolmače v Trstu. Izpit je bil zelo selektiven; profesorji so ocenjevali predvsem čut jezika. Po Ženevi, je tržaška univerza za prevajalce in tolmače, na evropskem nivoju, na zelo visoki ravni."

-Kaj pa v prihodnosti...

"Prepričana sem, da mora biti človek vedno odprt pred možnostmi, ki se mu ponudijo. Nikoli si v življenju nisem pričakovala, da bom nekđaj odpotovala v Rim in bom tam študirala."

ELIANA HUMAR

DRUŽINSKI SPOMIN

Korsič Anton z družino iz Trsta in ostala brata in sestre so se spomnili pri sv. maši na vse pokojne in še živeče člane obširne družine Korsič z Jazbin. Objavljamo miscel, ki so jo ob tej priložnosti podali.

Danes smo se zbrali zato, da se spomnimo stoletnice rojstva Jožefa Terpin. Hvaležni otroci Korsičevi s "Kovača" želimo počastiti mamo, ki se je rodila leta 1899 v znani Terpinovi družini pri "Palorjevih" po domače. Poročila se je z Jožefom Korsičem leta 1922, v časni cerkvi v Števerjanu. Med drugim poteka te dni tudi obletnica združitve. Kjub tedanjim hudim razmeram torej, se je Jožef in Jožefu, s polno malho korajže, rodilo 9 otrok. Danes je tu zbranih še pet in sicer: Gvido, Emica, Anton, Judita in Rudi. Zadnji sin, Rudi to lepo družinsko tradicijo nadaljuje na domači kmetiji.

Žal, danes niso več zbrani med nami sin Jožef, ki je preminul v partizanih, sestra Jožica in Jelka, kateri sta se smrtno ponesrečili in sin Alojz, ki je umrl zaradi bolezni.

Mi vsi se danes mami in očetu iz srca zahvalimo, da sta nas vzgojila v poštene, delavne in verne državljane in narodno zavodne Slovence. Tej zahvali se pridružujemo vsi ostali družinski člani in članice, predvsem šest vnukov in dva pravnuka, aa katere bi bila danes ponosna. Prav gotovo bi bila pokojna zelo vesela in ponosna, tudi ob pogledu na domačo kmetijo, ki jo uspešno vodi najmlajši sin z družino.

Še enkrat se pokojnici, ki je preminula leta 1975, iskreno zahvaljujemo za vse kar je dobrega, v skupnosti z možem Jožefom, za vse nas storila.

DRUŽINA KORSIČ ANTON IN OSTALI

PRIŠEL JE SV. MIKLAVŽ

"Otroci, ali ste bili pridni v tem letu?" Tako je sv. Miklavž nagovoril števerjanske otroke 6. decembra, ko jih je prišel obiskat. Otroci so mu, nekateri bolj drugi manj, korajžno prikimali.

Miklavžev prihod so otroci popestrili z igrico pod vodstvom Kristine Corsi. Igralci so bili: mama Tamara Žulgoj, štirje otroci pa Nikol Dorni, Liza Terčič, Gabrijel Lango in Fabijan Mužič. Otroci so bili poredni, ker so jih parklji Tadej Lango, Luka Terčič, Elija Mužič in Mitja Škorjanc, v sanjah spravljali v skušnjave. A pridni angelčki so, poleg hudičkov, premagali še lenobo, hudobijo in požrešnost. Otroci pa so ugotovili, da je lepše biti dobri kot poredni in dobro je, da se imamo vsi radi.

Nato je sv. Miklavž obdaril otroke in odrasle in se odpeljal zopet med angelčke. V pričakovanju naslednjega leta, ko bo svetnik spet prišel na zemljo, bi bilo dobro, če bi vsi upoštevali ugotovitve otrok.

KATJA DORNI

DRAMSKA DRUŽINA POROČA

Čeprav malo pozno, kot po navadi, smo člani dramske družine začeli z vajami, da postavimo na oder, v tej sezoni, novo igro. Sestali smo se večkrat, ker nismo vedeli, kako nadaljevati z našim delom. Dejstvo je bilo pač tako, da so nas vsi nekako kritizirali češ, zakaj ne naštudiramo tudi mi celovečerne komedije ali veseloigre. Bili smo v veliki dilemi. Predlogov je bilo veliko, zato sta nam izbira in odločitev terjali veliko časa in premišljevanja. Končno pa je le prevladalo mnenje, da moramo ostati pač nekako zvesti naši tradiciji in smo tako odločili, da bomo na oderskih deskah prikazali kriminalko "Plinska luč", angleškega pisatelja in igralca potujočega gledališča Patricka Hamiltona. Ta je napisal več romanov in gledaliških iger, od katerih je najbolj znana prav "Plinska luč" iz leta 1939. Delo bo režiral g. Emil Aberšek, ker pa je ta vsako leto zaposlen v Štandrežu, se bomo morali pač mi prilagoditi in izpeljati vaje med njegovim prostim časom. Upamo, da bo naša premiera nekeje v polovici meseca marca. Da bomo lahko nastopali ob raznih prilikah, bodo nekateri člani vadili tudi kratko veseloigro v režiji domačina, v upanju, da nam bo ta pomagal in priskočil na pomoč.

Povedati moramo tudi, da smo pretekli mesec ponovili "Mišolovko" v Kulturnem domu v Novi Gorici. Radi bi s kriminalko še kje nastopili, a žal v tem času ni lahko organizirati takih gostovanj.

Ker smo v božičnem času, želimo vsem vesel božič ter zdravja in veselja v letu 2000.

KLEMEN

NAŠ POŠTAR

Prav je, da se tudi v domačem glasilu spomnimo na števerjanskega pismonošo. Ime mu je Sergio Humar in živi v Gorici. Treba je poudariti njegovo odprtost, radost in veselje, ki ga vsakodnevno spremljajo pri delu. Pri vsaki hiši se rad ustavlja, oddaja pošto in, če le more, se rad s komerkoli pogovarja. Sprašuje ga namreč slovnične drobnarije o svoji novi žareči ljuvezni: o slovenskem jeziku, ki ga že dobro obvlada. Naš poštar je namreč italijanskega porekla, čeprav slovenskih korenin, a se je v nekaj letih prenašanja pošte števerjanskim družinam zelo dobro naučil tekoče slovenske govorice. Naj mu gre naša pristrčna pohvala! Morda se bo naučil še "števerjanščine", a za enkrat je v redu tako. In je še več kot v redu. Zgleden moč, družinski oče in hvalvreden "posinovljen Števerjanec".

KAKO JE BILO ŽIVETI TAKRAT?

Pogovor z gospodom MIRKOM MUŽIČEM

- Katerega leta ste se rodili?

"Rodil sem se 6. februarja 1912 v števerjanskem britofu, v hišici, kjer še danes bivam. Pravijo ji pri Gabrčevih. Oče je bil Jernej, klicali so ga Toni Gabrču, mama pa Jožefa (Pepa) Komjanc. V zakonu se jima je rodilo 11 otrok, večina jih je že umrlo v otroških letih. Ostali smo le še Jožef, še živeča Milka (naši bralci so jo spoznali v prejšnjih številkah Števerjanskega vestnika), Lojza, ki živi v Avstriji in jaz Mirko."

- S čim ste se preživljali?

"Bili smo koloni na zemlji grofice Tacco'. Živelimi smo v baraki. Skupaj smo imeli 3 ha zemlje, od katerih smo imeli vinograda 4000 trt, veliko sadja in to češenj, breskev, fig in nekaj gozda. Sadje smo nosili na plac, tržnico v Gorico. Delali smo na pol, dajali smo namreč letno grofici polovico pridelka, oskrbnik je že na drevesu zaračunal, koliko sadja smo ji bili dolžni."

- Vaše otroštvo je bilo zaznamovano z uboštvo. S čim ste se zabavali, veseljačili?

"Najraje smo se igrali v plohtanje, s ploščatim kamenjem smo ciljali kartonasto škaflo in tisti, ki jo je zadel, je zmagal. Igrali smo se tudi na čuč, s palcem smo porivali okroglo balko (majhno kroglico) v luknjo, v majhno odprtino v zemljo. Kot otrok sem tudi hodil z očetom loviti ščurke, črnc in velike, ki prepevajo ob večernih urah. Opazovali smo tudi raznorazne živali, ki so se sprehajale po gozdu. Enkratno!"

- Izbruhnila je prva svetovna vojna. Predstavljam si, da je morala tudi vaša družina v begunstvo!

"Ko sem bil komaj tri leta star, smo bili prisiljeni v begunstvo. Najprej smo šli v Dornberk, zatem smo se peljali z vlakom preko Avstrije na Nemško v Friedland blizu Karpatov. Vsak dan smo slišali streljanje, v bližini je bila vojska, saj je bila na Karpatih fronta. Živelimi smo v centru vasi, obkrožene z

gozdovi in tičeče ob majhnem jezeru, kjer smo redno nosili prat punkalce, v večji prt spravljene umazane cunjce. Tukaj nas je živelo 6 družin skupaj, vsi smo jedli ob istem špargetu. Domačini so nas sovražili, saj nas niso poznali in niso vedeli o naši težki domači situaciji, dokler jih niso pomirili vojaki domačini, ko so se vračali domov na dopust. Tukaj smo ostali dobro leto in nato smo odšli na Češko, v kraj Minjufka blizu mesta Kroměříž. Ljudje so nas zelo dobro sprejeli, z nami so bili dobri, ker so razumeli, da smo begunci, da smo pač morali prisiljeno zapustiti domači kraj. Tukaj smo preživeli dve leti in pol. Moški so delali v tovarnah sladkorja, saj pridelujejo na Češkem veliko sladkorne pese."

- Se spomnite kakenga posebnega dogodka!

"Bolj kot posebnega se spominim tragičnega. Sosednja vas se je nanedno vnela. Mi otroci smo prestrašeno gledali ogromne plamene in črni dim. Vsa vas, z živino vred, je zagorela. Grozno!"

- Vrnimo se k vaši begunski poti. Kaj potem?

"Ko smo se vračali domov, smo se ustavili mesec dni na Štajerskem in potem preko Ljubljane šli na Jesenice, v vas Gameljne pri Jesenicah, kjer se je naša družina ponovno združila v celoti (z bratom Lojzutom, ki je bil v vojski). Tukaj smo srečali domačine in sicer družino Cirila Hledeta, od mežnarja. Jaz in Polde Maraž, oba Števerjanca, sva začela obiskovati prvi razred osnovne šole na Šmartnem. Takoj zatem sem moral opustiti študij, ker sem hudo oboel zaradi zagnojitve majhnih kožnih ran. Strašno me je bolelo."

- Končno se je po dolgih petih letih begunstva bližal dan vrnitve v domačo rojstno vasico.

"Leta 1920 nas je italijanska vojska pripeljala z goriške postaje pri Šolkanu po Grojni spet domov. Začasno zatočišče smo dobili pri teti Francki Komjanc na Bonušci, kjer smo bili dobro leto

dni. Kasneje, leta 1922 smo se vrnili ponovno v Britof, najprej v barako, leta 1940 pa smo si končno sezidali hišo.

- Ste obiskoval šolo?

"Pri devetem letu starosti sem začel obiskovati prvi razred osnovne šole v Britofu. V šoli nas je bilo skupno 63 otrok. Lepo število. Zelo lep spomin imam o učiteljici Srebernič. Opravi sem pet razredov. Po šoli sem rad pomagal staršem na kmetiji, doraščal sem doma in pri 14. letu starosti sem pristopil h katoliškemu bralnemu društvu, ki je delovalo do septembra leta 1927, ko so ga zdrle fašistične oblasti."

- Kaj mi poveste o vaših fantovskih letih? Blížal se je vojaški nabor!

"V času fašizma so bili kruti časi. Nas slovenske fante so celo pretepali. Spomnim se dneva, ko smo šli na vojaški pregled v mesto, v Gorico; bilo nas je 60 slovenskih fantov. Po poti smo vsi slovensko prepevali in ko so nas zagledali orožniki, smo se razšli na vse konce in kraje. Zdrav sem bil in sem moral k vojakom, k pehoti v Cagliari, na Sardinijo. Bil sem 18 mesecev daleč od doma. Leta 1933 sem se ponovno vrnil domov, delal sem na kmetiji dokler nisem bil, leta 1940, poklican v Idrijo, kjer sem bil skoraj leto dni kot stražnik v skladišču orožja."

- Nahajamo se v času izbruha druge svetovne vojne, z vsemi njenimi krutimi posledicami.

"Leta 1942 sem bil poklican v italijansko vojsko in takoj odposlan v Ajdovščino, nato na Col, Logatec, Kočevje, Črnomelj, Podgoro in nato preko Milana na Sicilijo v kraj Castellamare d'Alcamo, blizu mesta Trapani. Ko se je izkrcala ameriška vojska v Marsali, nas je zajela in tako smo se, prve dni leta 1944, znašli v severni Afriki. Tukaj smo se Slovenci priključili partizanom. Jugoslovanska kraljeva vlada (kralj Peter) je propadla in takrat je Tito, ki je postal načelnik partizanov, vabil čimvečje število somišljenikov za osvoboditev domačega teritorija. Meseca maja istega leta smo se izkrcali v Neapelju. Pristopil sem k partizanom, šel sem v Gravino, kjer je bilo zbirališče in zatem smo šli na otok Vis in počasi smo dospeli do Trsta (ponovno sem prišel v Črnomelj, kjer sem bil že nekaj let prej kot italijanski vojak). Bil sem v protitankarski artiljeriji. Meseca septembra leta 1945 sem se končno vrnil v Britof."

- Kako ste spoznal dekle, ki je kasneje postala Vaša žena?

"Spoznala sva se leta 1940. Z ostalimi fanti sem hodil pet k vodnjaku v Gabrski konec in dekleta so nas hodila poslušat. Med njimi je stalo prelepo dekle, ki mu je bilo ime Ema Gorjup. Najine oči so se srečale, najini duši segreli. Tri leta me je nestrpno čakala, da se ponovno vrnem domov in 15. novembra leta 1947 sva se poročila v farni cerkvi. V zakonu so se nama rodili štirje otroci: Jožko, Alojz, ki je umrl v otroških letih, Maria, ki živi v Milanu (in z današnjo številko bo tudi ona redno prejela domov Števerjanski vestnik) in Antonija, ki živi na Vrhu sv. Mihaela."

- Predstavljam si, da ste Vaše najhujše trenutke doživeli prav v vojnem času. Bi mi lahko povedali Vaš najlepši trenutek?

"Tragičnih je bilo še in še. Vesel sem, da sva jaz in žena Ema zdrava in skupaj poročena že 52 let. Pregarjava se, a se imava rada."

- Kako premagujete vsakodnevno dolgočasje?

"Rad berem časopise in knjige. Morda se bom naučil nekaj preprostih korakov, da bova skupaj z ženo, ob radijski spremljavi, čimprej nekaj zaplesala. Ne znam plesati in rad bi se naučil, a čas hitro beži."

- Kaj bi povedali današnji mladini?

"Bili smo raztrgani, umazani in lačni, a smo bili veseli in smo se imeli radi. Besed sovraštvo, sebičnost in goljufija nismo poznali."

Iz prebranega smo izvedeli, da sta v mesecu novembru Mirko Mužič in Ema Gorjup dopolnila njuno 52. leto skupnega življenja. Naj bo to zgled vsem mladim družinam. Uredništvo Števerjanskega vestnika ju občuduje, se z njima veseli in jima iz srca voščiti, še na mnoga leta!

Iz Briškega časnika...

GRADNIKОВI VEČERI LETA 1999 NEKOLIKO DRUGAČE

Letošnji Gradnikovi večeri so potekali dva dni 27. in 28. novembra 1999. V Brdih se je v soboto in nedeljo zgodil pomemben dogodek: predstavitev Briškega zbornika in otvoritev Gradnikovega spomenika.

BRIŠKI ZBORNIK, NAJTEMELJITEJŠE DELO O BRDIH DO SEDAJ

V soboto zvečer so v Gradu Dobrovo predstavili Briški zbornik, v katerem je sodelovalo 21 avtorjev. To je do sedaj najtemeljitejše delo o Brdih, zbrano v eni knjigi, ki obsega skoraj 500 strani. Zbornik je predstavil urednik Peter Stres s posameznimi avtorji člankov, ki so predstavili drobne utrinke vsebine prispevkov. Večer je popestril ženski pevski zbor Vinika. Zanimanje za Briški zbornik, ki je bil ta večer na prodaj po promocijski ceni, je bilo veliko. Občina Brda je financirala izdajo zbornika.

Večer se je zaključil, kakor se za Martinov čas spodobi, s kozarčkom briškega v avli gradu. Obiskovalci so bili, vsaj po odzivih sodeč, navdušeni nad zbornikom, saj je prva obsežna izdaja o Brdih, ki na strokoven način podaja prereze posameznih obdobij in značilnosti Brd in tako odstira prah s pisanih kamenčkov mozaika Brd. Ker je to prvi zbornik, lahko pričakujemo še kakšnega. Snovi in sivih lis je v Brdih še mnogo.

"OB GRADU STOJIM IN NA BRDA GLEDAM.."

Tudi sončna novembrska nedelja je na svojstven način počastila pesnika Brd in Slovenije. Poleg vremena smo mu dali dolžno čast in spomin tudi Brici, ki smo mu tega dne odkrili spomenik. Celopostavni kip stoji ob gradu Dobrovo in tako Alojz Gradnik gleda na svoja Brda.

32 let po njegovi smrti in 7 let po utečenih gradnikovih večerih je dobil pesnik v centru občine Brda svoj spomenik. Pobudnik je bil dr. Vasko Simoniti. Po dveh letih priprav in trdega dela pripravljalnega odbora, ki ga je vodil Bruno Podveršič, je projekt zaključen. Kip, ki je delo akademskega kiparja Jakova Brdarja in arhitekta Jurija Kobeta, je postavljen in gleda na Brda.

Množica ljudi je s svojo udeležbo počastila pomemben dogodek. V programu so sodelovali briški župan Mužič, ki se je v nagovoru zahvalil in na kratko orisal pot do postavitve spomenika, župan zamejske občine Števerjan Hadrijan Corsi, ki je poudaril, da je Gradnik tudi pesnik za Brice onstran meje, kjer imajo po pesniku poimenovano šolo, ter predsednik pripravljalnega odbora Bruno Podveršič, ki je na kratko opisal delo odbora in se vesel zahvalil za delo, ki je danes dokončano. Sledilo je odkritje spomenika, ki ga je odkril pesnikov sin Sergej Gradnik. Po odkritju spomenika je o Gradniku kot pesniku, o njegovem delu in mestu v slovenski literaturi spregovoril slavnostni govornik, predsednik SAZU, dr. France Bernik. V kulturnem programu je sodeloval igralec Primorskega dramskega gledališča Janez Starina, ki je recitiral Gradnikove pesmi, ob izvirni spremljavi toikalca Zlatka Kavčiča. Program se je zaključil z nastopom noneta Brda in podelitvijo priložnostnih daril Simonitiju, akademskemu kiparju Jakovu Brdarju, arhitektu Juriju Kobetu in livarni Kamšek.

Gradnikovi večeri so se tako v sedmem letu vzpeli po zlatih lestvah in se oddolžili pesniku s spomenikom, po napovedih briškega župana Mužiča pa se bodo še vzpenjale, saj bo v naslednjem letu dokončana Gradnikova in Zorzutova rojstna hiša v Međani, kjer bo postavljena tudi spominska soba s stalno razstavo.

DAMIJAN MARINIČ

OSNOVNOŠOLCI PIŠEJO...

PO IZLETU V JAMI PRI BRIŠČIKIH SO OTROCI PRVEGA RAZREDA ZAPISALI:

Smo bili v jami pri Briščikih. Smo videli medveda, videli smo tudi kaplje in rastline.

FABIJAN MUŽIČ (1.R.)

V jami je bilo lepo. Je 500 stopnic. V jami so kapniki, ki se združijo. V jami je bilo zelo mraz.

LIZA TERČIČ (1.R.)

V jami je lepo. V jami je mraz. Je 500 stopnic. V jami so kapniki.

GABRIJEL LANGO (1.R.)

NOVA VLOGA...

Imenujem se Lara Prinčič, imam 23 let in živim v Medveji. Po poklicu sem učiteljica. Učim 1. razred osnovne šole. Jaz učim v 1. razredu vse predmete, ki so: matematika, srbohrvaščina, likovna vzgoja, telesna vzgoja in spoznavanje narave in družbe. Najlepši predmet je srbohrvaščina. Moji starši živijo v Opatiji. Vsako jutro grem v šolo, popoldne pa pohajam. Imam veliko prijateljic in najboljši sta Mateja in Costanza. Večkrat gremo skupaj na plažo in pozimi pa v hribe. Moja hiša je lepa, ima dve nadstropji. V pritličju so klet, garaža in shramba. V prvem nadstropju so kuhinja, dnevna soba, pisarna in kopalnica. V drugem nadstropju sta dve sobi zame in za obiske. Jaz dobivam devet milijonov na mesec. Od življenja bi hotela, da bi ne imela problemov. Moj problem je, da ne maram skoraj nikoli iti k moji sestri, ker je poročena in živi v Rimu. Imam avto, ki se imenuje Opel Corsa in je modre barve. Za božič bom šla s prijateljki na kosilo. Za novo leto pa gremo vsi k enemu prijatelju, ki ima veliko hišo. Tam bo glasna glasba in vsi bomo plesali. Večkrat me moji učenci povabijo na njihov rojstni dan in jaz se odzovem povabilu. Za moj rojstni dan pa, ki bo 18. februarja bom povabila samo mlade k meni domov. Jaz se oblačim moderno. Jaz imam tudi brata, ki se imenuje Kristjan. Je že poročen, z enim otrokom, ki ima dve leti. Kristjan igra nogomet v prvi ligi v Inter.

LARA PRINČIČ (4.R.)

NAVADE IN OBIČAJI PRI NAS DOMA

Pri nas doma najbolj značilne navade so za Božič in za Veliko noč.

Za Božič se začne v naši družini veliko veselje; vsi skupaj se začnemo pripravljati na ta praznik. Moja sestra in jaz imava navado, da okrasiva drevček in jaslice. Očka pa okraši smreko na vrtu in mama pa ima navado očistiti hišo, da se vse blešči. Na sveti večer gremo k polnočnici. Za Božič pa se združimo z mamino materjo, z očetovimi starši in vsi skupaj pri kosilu praznujemo ta praznik. Po kosilu pa si razdelimo darila.

Za Veliko noč pa se pripravljamo na drugačen način. Na veliki petek se vsi skupaj postimo mesnih jedi. Moja sestra in jaz imava navado, da barvava prihe in pripraviva lepo košaro polno pirhov in piščančkov. Mama pa po stari navadi, kot jo je naučila babica, speče pršut v kruhu v pečici. Na Veliko noč vstanemo vsi štirje in gremo k maši. Po maši moja sestra in jaz odpreva velikonočna jajca.

Z mojo družino se počutim zelo dobro.

TAMARA ŠULIGOJ (5.R.)

POT DO EVERESTA

Jaz sem Tadej hribolazec in treniram za vzpon na Everest. Moja hiša je v Rimu. Peš sem šel do Števerjana, ker mi je zelo všeč. V Števerjanu imam svojo babico, ki tudi rada hodi po hribih. Drugi mesec bom šel na Everest, zato moram veliko telovaditi.

Končno sem prišel k babici. Bil je čas za večerjo. Ko sem prišel na vrata, me je babica objela vsa objokana, ker me je nestrno čakala. Povečerali smo in šli spat. Moja babica je imela takrat 49 let, jaz pa 20. Ob šesti uri, ko sem vstal, se je babica oblekla v trenirko in mi napravila

zajtrk. Ko sva pozajtrovala sva šla tekat po Števerjanu. Kosilo sva jedla v gostilni pri Koršiču. Zvečer sva se vrnila domov za večerjo. Bližal se je dan mojega pohoda na Everest. Končno je tisti dan le prišel. Zjutraj sva se z babico odpravila na letalo, ki naju je zvečer pripeljalo pod Everest. Za sabo sva nesla veliko hrane in za se preobleči. Drugi dan zjutraj sva začela hoditi proti vrhu Everesta. Ko sva prišla do vrha, sem zapičil italijansko zastavo. Nato sva se vrnila domov. Na Everestu sva bila dva tedna. Ko sva prišla z letalom domov v Števerjan, sem prodal hišo v Rimu in sem se preselil k babici v Števerjan.

TADEJ LANGO (S.R.)

LITERARNI SPREHODI

SLOMŠEK IN DRUŽBA SV. MOHORJA (NADALJEVANJE)

Prvotno ime sedanje družbe je bilo Društvo sv. Mohorja, ki je začelo že leta 1851 pripravljati knjižni dar za leto 1852, ko so knjige prvokrat izšle. Za vodjo je bil imenovan A. Einspieler. Kjub temu, da je društvo imelo v vseh slovenskih škofijah svoje odbornike, je začelo kmalu hirati. Uspevalo je šele, ko se je leta 1860 preimenovalo v cerkveno bratovščino z imenom "Družba sv. Mohorja" in je zajelo res vse ljudske plasti - preproste in izobražence. Ljudstvo je rado segalo po knjigah, saj so bile pisane poljudno; za zabavo, pouk in duhovno hrano. 19. maja 1871 je koroška deželna vlada izdala dovoljenje za lastno tiskarno, leta 1892 so v Celovcu začeli graditi Mohorjev dom. Dograjen je bil leta 1894. V naslednjih letih je sprejel pod streho vse slovenske kulturne, politične, verske in gospodarske ustanove in organizacije koroških Slovencev.

Zaradi mejnih bojov na Koroškem se je morala Mohorjeva preseliti. Leta 1919 v Prevalje, leta 1927 pa v Celje. Res je tudi, da so bili koroški Slovenci po plebiscitu brez kulturne ustanove, ki bi tiskala in pošiljala med Slovence, kateri so ostali v okviru Avstrije, vsakoletni knjižni dar. Takrat je bilo ozažje v deželi skrajno zastrupljeno, število njenih udov pa spričo novih mej majhno. Razpečevanje knjig v Slovenijo je bilo v novih okoliščinah skrajno težavno. Poleg tega ne pozabimo, da so postale ustanovitvi ljubljanske univerze leta 1818 zahteve do slovenskih knjižnih ustanov glasnejše. Poleg tega se je precejšnje število slovenskih izobražencev preselilo iz političnih vzrokov v Slovenijo. Sodelavcev za tako odgovorno delo, kot bi ga morala opravljati Mohorjeva v Celovcu, ni bilo. Tako so sprejemali koroški Slovenci letni knjižni dar med obema vojnoma iz Slovenije.

Leta 1941 sta fašizem in nacizem zarotila, da hočeta zbrisati slovenski narod z obližja zemlje. Uničila sta neprecenljive vrednosti, viseli so talci, padale so žrtve pod krogli in slovenski ljudje so umirali v plinskih pečeh. Takrat so šle tudi slovenske knjige na grmado. Bil je to divji izraz pobešnelega, čistega sovraštva, za katerega Slovenci niso dali prav nobenega povoda, ko sta nacizem in fašizem hotela uničiti nas in našo knjigo.

Po letu 1945 se je znašel slovenski narod v čisto novih družbeno političnih razmerah. Delovanje Cerkve se je omejilo na cerkveni prostor. Možnosti, da bi mogla delovati v javnosti ni bilo. V teh težavnih okoliščinah se je približal Mohorjevi družbi Prežihov Voranc in se zanj zavzel pri političnih oblasteh, da bi mogla ponovno začeti delo. Podprl je Mohorjevo z naslednjo utemeljitvijo: Družba nas je učila brati. ena največjih zaslug je, da se je naše ljudstvo v pol stoletja razvilo in nepismene množice v narod, ki je po malenkostnem številu nepismenih med najomikanejšimi narodi na svetu.

Za leto 1946 je izdala Mohorjeva družba svoj prvi povojni redni knjižni dar. Pri ohranjanju verske in versko - kulturne zavesti je opravila Mohorjeva družba v novih družbeno političnih razmerah po drugi svetovni vojni nad vse pomembno poslanstvo.

Visoko število Slovencev je ostalo po razpadu Avstro - Ogrske pod Italijo. Pod silo razmer in zaradi negotovosti, da bi mogli iz tujine neovirano prejemati mohorjeveke in prevelika cena istih sta

dali povod, da se je Primorska odtrgala od priljubljene celovško - prevaljske Mohorjeve družbe in si ustanovila samostojno podjetje, ki se je imenovalo "Goriška Mohorjeva družba". Nadškof Frančišek B. Sedej je s odlokom dne 17. novembra 1923 ustanovil družbo sv. Mohorja s sedežem v Gorici kot cerkveno bratovščino z namenom "vzgajati slovensko ljudstvo, bivajoče v Italiji, po načelih katoliške prosvete, pospeševati v njem versko in нравno življenje, sploh ohraniti in širiti v njem katoliško vero". Medtem ko so koroški Slovenci mogli med obema vojnama sprejemati vsakoletni knjižni dar celjske Mohorjeve, Slovencem v Italiji fašizem tega ni dovolil. Fašistične oblasti so začele ovirati njeno delo in preganjati njene poverjenike in člane. Zato je moralo prenehati vsako vpisovanje in nevaren je postal nek spisek ali seznam članov. S tem se je organizacija zelo zrahljala. V skrajno kočljivih razmerah in le z apostolatom tiska, dokler ni bilo njeno delo docela ustavljeno.

Komaj pa so med drugo svetovno vojno goriški Slovenci vsaj za silo zadihali, že je Goriška Mohorjeva družba začela s ponovnim izdajanjem koledarja, molitvenikov in drugih rednih in izrednih knjig. Tako je nadaljevala Goriška Mohorjeva družba izročilo Slomškove vseslovenske Mohorjeve družbe.

Razvoj političnih razmer od leta 1918 do leta 1940 je pokazal, da so ustanovitelji Goriške Mohorjeve družbe ukanili pametno in modro, ko so poklicali v življenje neodvisno književno podjetje.

Ustanovitev samostojne Goriške Mohorjeve družbe je predlagal duhovnik in slovenski poslanec v Rimu Virgilij Šček. Dr. Anron Kacin je zapisal v zvezi z ustanovitvijo: "Misel, naj se v Gorici ustanovi družba, povezana z Mohorjevim imenom in tradicijo, je bila zelo posrečena in plodovita. Veliko in trajno učinkujoče delo je opravil, kdor jo je sprožil."

Mohorjeva družba je imela že prvo leto 13.000 udov. Število je kmalu naraslo na 20.000. Že prvo leto je razposlala med ljudi 52.000 knjig. Leta 1927 že 207.000. Kljub fašističnemu pritisku, ki je plenil koledarje in zapiral sodelavce, je uspešno opravljala svoje delo. Ko je po drugi svetovni vojni zavladala svoboda, je Goriška Mohorjeva družba nadaljevala svoje poslanstvo med Slovenci na Primorskem, v slovenski Benečiji in v Kanalski dolini. Kot celovška Mohorjeva je tudi Goriška Mohorjeva družba zelo pozorno spremljala življenje slovenskih izseljencev, predvsem Slovencev v Argentini, kamor so šli za krhkim številni primorski Slovenci. Prispevala je svoj delež k ohranitvi slovenstva med izseljenci v svetu. S tem opravlja še danes veliko narodno poslanstvo: vonj rodne zemlje so, klic bratske krvi, duhovna vez, ki brate, razsejane po svetu, spominja na rodno grudo in jih ohranja zveste veri očetov in slovenskemu narodnemu občestvu.

Goriška Mohorjeva družba je ena najvažnejših versko - kulturnih ustanov slovenske manjšine v Italiji. Med vse ljudske plasti širi dober tisk, mohorjevke, pisane v krščanskem duhu. In ta je prav zamisel, ki jo je imel sam Slomšek ob ustanovitvi. Slomškovi zamisli se moramo zahvaliti, da je šlo v več kot enem stoletju na milijone knjig med naše ljudstvo in po njih dvignilo kulturno raven tako zelo, da so že zdavnaj med Slovenci izginili nepismeni ljudje in da je vsaka hiša imela svojo skromno knjižnico.

Mohorjeva družba je bila zamišljena kot cerkvena bratovščina, to je verska zveza, ki navaja ude k molitvi, da bi narodna prosveta ostala krščanska in k čitanju ter širjenju dobrih knjig, da bi se narodno in versko dvignili. Vodstvo družbe si je povzelo nalogo, da bo izdajalo knjige, pisane v ljudstvu razumljivem jeziku. Ustanova se je brž razširila po vsem ozemlju, kjer se je govoril slovenski jezik in tudi v tujini, kjer so se naselili slovenski ljudje. Zadostuje vzeti v roke njene koledarje izpred prve svetovne vojne, pa bi videli, kako potanko je bilo izpeljano članstvo in kako obširni so sezname vpisanih članov.

Pri izdaji knjig se je družba zvesto držala knjižnega programa in poglobitvega pomena: izdajati knjige požete z duhom katoliške vere in pisane v čisti in lahko umljivi slovenščini. Vedno je bil in je priljubljen koledar. Izdajatelji so si ga zamislili kot "ogledalo, v katerem naj odseva živo življenje", kot knjigo, ki naj obravnava "domačo zemljo in domače ljudi". Koledar naj torej razkazuje "dom in odpira okno v svet". Poleg koledarja pa je družba izdala mnogo knjig z različno tematiko: slovanska literatura, gospodarstvo, poljudno - znanstvena vsebina. Poglavitje zase tvori nabožna literatura: molitveniki, zgodbe sv. Pisma, številni življenjepisi svetniških osebnosti, ki so duhovno oblikovale naše ljudstvo. Leposlovna kritika je knjige sprejemala pohvalno. Slišali so se tudi nasprotni

glasovi, češ da so vsebinsko pretežke, da je premalo izvirnih domačih del in le preveč prevodov in ponatisov. Najboljši sodnik pa je bilo slovensko ljudstvo, ki je knjige z veseljem kupovalo in pridno prebiralo. Namen izdajati dobre knjige in ohranjevati ter širiti verski duh med Slovenci je prav vestno veskozi izpolnjevala. Dala je tudi priliko domačim mladim pisateljem izdajati svoja dela in preprosto slovensko ljudstvo seznanjala s knjižnimi novostmi. Skrbela je za nadaljno izobrazbo šoli odrasle mladine, nudila primerno zabavo ter lahko družila koristno s prijetnim! Vsestranska njena priljubljenost in razširjenost je najlepši dokaz za veliko poslanstvo, ki ga nosi sama družba. Svoja naloga je: gojiti katoliško - narodni duh, biti prijateljica in svetovalka, košček prijetnega - domačega, v veselih in žalostnih urah, našega življenja. (DALJE)

OBČINSKE VESTI

Skoraj v celoti so bila zaključena dela pri sanaciji plazov na Valerišču (na ovinku pri Palerjevih), cesta je spet prevozna vsem vozilom.

V teh dneh bo šlo na dražbo večje delo, ki zadeva popravilo plazov, ki so na cesti od Podvanevih do Bukovja.

Še vedno se soočamo s perečim problemom stalnega krpanja vodovoda. Občinska uprava se je lotila večjih del in prosi končne porabnike vode za razumevanje, ker samo po tej poti prihodnje poletje lahko ne bomo imeli večjih zastojev pri dobavi vode.

Občina je pristopila k novonastalemu podjetju, ki skrbi za sodelovanje in nudenje uslug občinam desnega brega Soče: oskrba vode, plina, kanalizacija, odvažanje smeti in odpadkov.

Božič 1999

*Veselo in miru polno božične praznike,
v novem letu pa obilo uspehov*

*Vljudno ste vabljeni, na Silvestrovanje
od 23. dalje, na Trg Svobode v Števerjanu,
kjer bomo nazdravili novemu tisočletju.*

*Župan
Hadrijan Corsi*

SLOVENSKA KONZULTA

Obljuba pokrajinskega predsednika Brandolina v volilni kampaniji slovenski manjšini.

Če bo sprejet predlog, se bo imenovala Konzulta za vprašanja slovenske narodne skupnosti. Imela bo večje pristojnosti: ne samo izdajanje večjezičnih publikacij o slovenski prisotnosti na Goriškem... na področjih, ki so življenjske važnosti za obstoj in razvoj slovenske skupnosti v Gorici. V odboru so zastopani krovni organizaciji SSO in SKGZ (vsaka s petimi predstavniki), sindikat slovenske šole (trije predstavniki) in trije izvedenci za manjšinska vprašanja, ki jih izvoli sam občinski svet mesta Gorica (med temi je Števerjanec Milko di Battista). Poleg tega imenujejo manjšinske občine tudi svojega člana: občino Števerjan predstavlja odbornica Anka Črnic.

SMRTI:

VANNI PICCOLI:

Zaradi hude bolezni nas je prerano zapustil 43 letni Vanni Piccoli. Umrl je v splošni videmski bolnišnici 5. oktobra letos. Ženi Jožici Simčič, otrokoma in ostalim sorodnikom izreka uredništvo iskreno sožalje.

ALBERT (BERTO) IVAN KOREN:

Pokojni Berto se je rodil 26. maja leta 1941 v Števerjanu, hišna številka 92/A. Oče mu je bil pokojni France Koren, mati pa še živeča Marija (Marica) Karara. Rodil se je kot drugi od treh otrok, poleg sester Brune in Jerice. Zakrament sv. krsta je prejel 2. junija 1941, birman pa 17. julija 1949 v rojstni vasi. Poročil se je 15. maja 1971 z Marijo (Marinko) Simčič na Ubeljskem. V zakonu so se jima rodili štirje otroci: Emanuela, Agata, Klementina in Simon. Izučil se je za šoferja in delal pod gospodarjem približno deset let, zatem pa je s vsakom dobrih trideset let opravljal samostojno obrt. Skupaj sta si zgradila dom na Livadi v Gorici, kjer bivata družini od leta 1973. Zaradi delavnih obveznosti, ga je pot, v ponedeljek, 13. decembra letos, peljala na izvoz avtoceste v Modeno, kjer mu je bila huda nesreča usodna. Silovito trčenje v drug tovornjak mu je povzročilo hude telesne poškodbe, katerim je žal podlegel. Pogreb je bil v sredo, 15. decembra v župnijski cerkvi sv. Florjana v Števerjanu, kjer se je od pokojnega poslovil tudi goriški nadškof msgr. Dino de Antoni. Naj mu briška zemlja ne bode težka.

Besede domačega g. župnika ob žalnem obredu: "Draga Korenova družina! Ne moremo narediti, da se ni zgodilo, to kar se je zgodilo v ponedeljek dopoldne blizu izvoza iz avtoceste pri Modeni. Vašega dragega Alberta ne moremo več priklicati nazaj v življenje. Eno pa moremo - in za to smo se zdaj tukaj zbrali - skupaj z vami zanj moliti. Moliti pa hočemo tudi za vas, da boste našli moč, prenesti to bridko slovo. S tem, da smo tukaj z vami, vam hočemo pokazati, da z vami sočustvujemo, da nam sožalje ni prazna beseda. Iskreno sožalje izrekam družini v imenu svoje in župnije sv. Ivana v Gorici."

Svojcem izreka uredništvo Števerjanskega vestnika občuteno sožalje.

OBVESTILO:

Otroški vrtec in osnovna šola vabita na božično prireditev, ki bo v sredo, 22. decembra 1999 ob 14.00 uri v šolskih prostorih. Toplo vabljen!

ZAHVALA:

Učenci in učiteljice osnovne šole "A. Gradnik" v Števerjanu se pristrčno zahvaljujejo vsem staršem, g. župniku Antonu Lazarju in društvu "F.B. Sedej" za sodelovanje pri izdelavi in razstavi božičnih izdelkov.

ROJSTVA:

Družino Jožice Zniderčič in Franka Kovica z Valerišča je 12. novembra letos osrečil mali Miha. Mamici in očku čestitamo in se z njima veselimo.

POROKE:

2. oktobra sta se poročila Jazbinec Cuel Fabio in Bucconi Sussanna v cerkvi sv. Ignacija na Travniku.

ČESTITKE:

17. oktobra letos sta Pillon Domenico in Jazbinka Corsi Anna, ki živita v Mošu, praznovala njuno 40. obletnico poroke v cerkvi Marije Pomočnice na Jazbinah. Mašo je daroval pater Franček Bertolini.

DAROVI:

ZA CERKEV V ŠTEVERJANU: za srečno opravljeno trgatav N.N. 100.000; N.N. 100.000; N.N. 100.000; N.N. 100.000; v spomin na pok. Franca Gravnarja: Stano in Marija Fabjan 100.000; Mirka, Anka, Agata in Ida 200.000; v zahvalo v dober namen: N.N. 200.000; N.N. 50.000; Viktorija Dornik 50.000; Hiede Marcella ob 80. rojstnem dnevu 200.000; N.N. 100.000; ob 50. obletnici smrti staršev družini Mužič-Gorjup 50.000; N.N. 300.000; N.N. 50.000; letnika: 1934 in 1935 150.000; Herman Srebrnič 200.000; N.N. za ogrevanje cerkve 50.000 lir.

ZA CERKVENI PEVSKI ZBOR: N.N. 50.000 lir.

ZA MEŠANI PEVSKI ZBOR "F.B. SEDEJ": Karlo Bolčina 300.000; N.N. 50.000 lir.

ZA RAZISKAVO V BORBI PROTI RAKU: letnika: 1934 in 1935 100.000 lir.

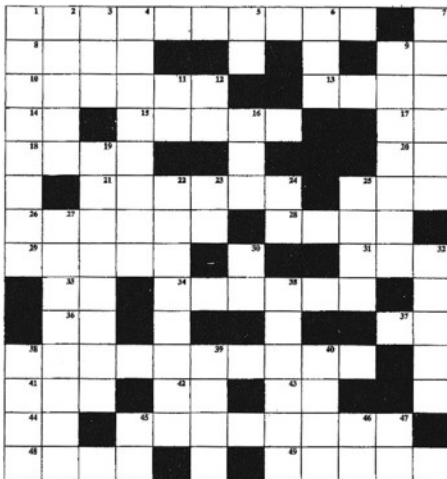
ZA ZELENI KRIŽ V GORICI: letnika 1934 in 1935 100.000 lir.

ZA ŠTEVERJANSKI VESTNIK: Ema Mužič 30.000; Milka, Lojzka in Kate Mužič (iz Avstrije) 50.000; N.N. 50.000 lir. Zaradi pomanjkljivosti v prejšnji številki Vestnika ponovno objavljamo prispevek družine Franca Podveršiča: v spomin na g. Delinco z Jazbin, g. Stojana Peršiča, g. Jožefa (Dragerjevega), g. Gušteta in g. Aleksandra iz Števerjana 100.000 lir.

ZA SKLAD POK. S. MIHELANGELE MARAŽ: 200.000 lir.

ZA CERKEV NA JAZBINAH: N.N. 50.000; letnik 1939 ob letnem srečanju 200.000; N.N. 500.000; N.N. 50.000 lir.

ZA KRATEK ČAS

YODORAYNO: 1. kmalu bomo prstopili v novo...; 9. organizator javnih prireditev v starem Rimu; 9. Radič Milan; 10. vrsta jabolke; 13. kam oteka voda iz strehe; 14. Adler Alfred; 15. italijanska dežela, ki meji s Šfco in Francijo; 17. Saint Louis; 18. železna priprava, ki jo lahko zabijemo; 20. nikalnica; 21. veter iz spodnje strani; 25. lepilo; 26. podstava, osnova; 28. telefonski, pomladni, vesti, svobode...; 29. nečedna zadeva, pravda, spor; 31. velika posoda za kopanje; 33. "Zdravniki v prvi vrsti" (ameriška nadaljevanka); 34. bodičasta lupina kostanja; 36. tretja nota; 37. Genova; 38. skrčitev; 41. sredina izmeritve; 42. Torino; 43. prva nota; 44. prislov, ki lahko izraža čas; 45. november; 48. žensko ime; 49. nož.

NAVPIČNO: 1. žgana glina; 2. vzor, popolnost, najvišji cilj; 3. fant v odnosu do svojih staršev; 4. okrasni zimzeleni grm z raznobarnimi cvetovi; 5. literarna zvrst; 6. gozdna žival z bodicami; 7. znamenje, podoba; 9. kar je v skladu s tem, kar obstaja; 11. Torino; 12. najvišja igralna karta; 16. število tri (ital.); 19. dogovorjenih enot kaj obsega, vsebuje; 22. narediti kaj manj neprijetno; 23. Ljubljana; 24. Cape Kennedy; 27. enodneven, kratkotrajen; 30. vrsta žitarice; 32. vrsta češnje; 35. moško ime; 38. špranja; 39. orodje koscev; 40. suknja; 45. šesta nota; 46. afriška kultura; 47. Dail Eireann.

RECEPT DOMAČI MENU

GOVEJI GOLAŽ:

POTREBUJEMO: 60 dag govejega mesa; 20 dag čebule; 3 žlice olja; sol; 3 dag moke; pol žličke sladke paprike; 1 dl paradižnikove omake.

Na olju prepražimo čebulo, dodamo meso in mešamo, da lepo zakrckne. Solimo, dodamo lovor, prilijemo zajemalko juhe ali vode ter pokrito dušimo. Ko je meso skoraj mehko, ob strani v kozici popražimo moko, dodamo papriko in paradižnikovo omako ter zalijemo, da je meso dobro pokrito. Golaž naj počasi vre, da se meso zmehša.

JOTA S KISLO REPO:

POTREBUJEMO: 50 dag krompirja; 75 dag kisle repe; 5 žlic ocvirkov; 2 žlici pečenkinega soka ali vegete; sol.

Krompir olupimo, skuhamo, pretlačimo in prilijemo krompirjevo vodo. Primešamo odcejeno kuhano kislo repo. Zabelimo z vročimi ocvirki. Joto izboljšamo s pečenkinim sokom. Postrežemo s kruhom.

DUŠEN KROMPIR:

POTREBUJEMO: 1 kg krompirja; 2 žlici masčobe; 2 rezini čebule; sol.

Krompir olupimo, narežemo na listke in odcedimo. Na vročo masčobo damo rezini čebule in krompir; osolimo in pokrijemo. Ko od dna rahlo zarumeni, ga z lopatico v plasteh obrnemo in pokritega dušimo na zmernem ognju. Pripravljen je v 20 minutah. Krompir dušimo v ponvi ali kozici z debelejšim dnom. Po želji ga potresemo s seseklanim peteršiljem.

DOBER TEK
KRISTINA CORSI

Bližamo se koncu leta 1999, obenem tudi k zaključku drugega tisočletja.

Življenje je pač tako kot je! Žal nosi za sabo tudi trpljenje, soudeležbo in vse kar gremi človeški obstoj. A prav v žalostnih trenutkih ne smemo pozabiti na vse pozitivne plati, ki jih doživljamo na življenjski poti. Veseli smo in hvaležni, ker živimo. Ne mine pa dneva, da bi se ne na kak način soočali z žalostno vestjo, ki človeka resnično razoroži in ostro preizkusi. Zavedamo se, da moramo kljub vsemu zbrati vse drobtinice naše notranje neskončne moči in pogledati naprej. Prej ali slej bo postijalo sonce, nas segrelo in napojilo. Upati moramo in verovati! Veseliti se moramo, ker je življenje

lepo, obenem trdno vztrajati in se zahvaliti dobremu Bogu, da nam ga je daroval in da sta nas starša ljubeče želela z močjo njune ljubezni. In prav družina in vera sta tista neomajljiva temelja, ki človeka rešita in mu pomagata v hudih trenutkih. V tem božičnem času, prazničnem vzdušju, ko se sploh letos vsi pripravljamo na sprejem novega tisočletja, naj se tudi mi mladi spomnimo na vse tiste, ki v tem trenutku trpijo, katerih življenje se oprijema tanke nitke, na vse družine, ki so doživele v njihovi sredi kako hudo bolečino, na vse ostarele, na manj srečne osebe...

Obilo vere, miru, zdravja, ljubezni, želje do življenja, sreče, veselja in uspeha v nobem tisočletju
Vam iz srca voščijo:

UREJANIŠTVO ŠTEVERJANSKEGA VESTNIKA

SKUPN "J.B. SEDET"

MLADINSKI KROŽEK

ACELNI PEVSKI ZBOR

OTROŠKI ZBOR

DRAMSKA DRUŽINA

ODBOR FESTIVALA

Ž upanjem, da se resnično bližamo k začetku boljšega tisočletja!